

בש"פ 4498/15 - ולדימיר איבנוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4498/15

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המערער: ולדימיר איבנוב

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור - תגובת המשיבה

בשם המערער: עו"ד ערן בן ארי

בשם המשיבה: עו"ד תומר סגלוביץ

החלטה

1. בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כב' השופט א' אינפלד) מיום 9.6.2015 בעמ"ת 6715-06-15, בגדרה נדחה ערר על החלטת בית משפט השלום (כב' השופט י' עטר) מיום 26.5.2015 במ"ת 4738-02-15.

2. ביום 5.2.2015 הוגש נגד המבקש כתב אישום המייחס לו מספר עבירות התפרצות וגניבה לבתים בקיבוץ בו הוא מתגורר. עם הגשת כתב האישום הוגשה גם בקשה למעצר המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בדיון ביום

עמוד 1

23.3.2015 הסכים בא-כוח המבקש כי הלה ייעצר עד תום ההליכים נוכח היעדר חלופה הולמת וקיומן של ראיות לכאורה נגדו. בית משפט השלום בבאר-שבע הורה על מעצר כאמור,

לאחר עיון בתסקיר מטעם שירות המבחן שהעריך כי קיימת מסוכנות להישנות התנהגות עבריינית מצד המבקש.

3. ביום 31.3.2015 הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר בהחלטה על המעצר עד תום ההליכים. במסגרת הבקשה ביקש להורות על שחרורו לחווה חקלאית בצפון הארץ, אשר קולטת מעת לעת נערים בסיכון, והייתה נכונה לספק לו מגורים ועבודה. בעלי החווה לא התייצבו לדיון, ותסקיר משלים מטעם שירות המבחן העריך שמידת המסוכנות הנשקפת מהמבקש לא פחתה, וכי החווה תתקשה לתת מענה למסוכנות זו.

בהחלטתו מיום 26.5.2015 ציין בית המשפט כי המבקש הואשם בביצוע שבע התפרצויות שונות, ובהודאתו בביצוען אמר כי עשה כן כי היה "צריך כסף לקנות סמים". זאת ועוד, צוין כי נגד המבקש תלוי ועומד כתב אישום נוסף בגין ביצוע עבירות רכוש. נקבע, כי היקף ביצוע העבירות והרקע לביצוען מלמדים על מסוכנות גבוהה להישנות ביצוע עבירות, וכי תסקיר המעצר "מדבר בעד עצמו". בנסיבות אלה, לא מצא בית המשפט הצדקה לחרוג מההלכה לפיה רק לעיתים רחוקות יש לסטות מהמלצה שלילית של שירות המבחן.

4. ערר על החלטה זו נדחה בבית המשפט המחוזי, אשר קבע בהחלטה תמציתית, כי לא מצא שגיאה בהחלטת בית משפט השלום.

החלטה זו היא מושא בקשת הרשות לערור שלפני.

5. בבקשה נטען, כי בית המשפט העריך את עוצמת המסוכנות של המבקש באופן מוטעה, וכי מעצר אדם עד תום ההליכים בעבירות רכוש הוא אירוע חריג מאוד. כמו כן, טוען המבקש כי נסיבות ביצוע העבירות משקפות חומרה מדודה בלבד במעשיו. המבקש מוסיף שהוא קיבל אחריות על מעשיו מן הרגע הראשון, ואף התוודה על מעשים עליהם לא היה ידוע למשטרה. הוא הביע חרטה ונכונות לשלם את המחיר על מעשיו, ומציין כי השימוש שעשה בסמים היה אך שימוש ספורדי בסם מסוג "נייס גאי". במכלול הנסיבות הללו יש, אליבא דמבקש, כדי להפחית מהמסוכנות המיוחסות לו, ועל כן ניתן היה להסתפק בשחרורו לחלופת מעצר אף בתנאים מקלים. באשר לחלופת המעצר שהוצעה בחווה החקלאית, טוען המבקש כי בעליה מתחייבים להודיע למשטרת ישראל אם הוא יפר את התנאים המגבילים או ייעדר מן המקום.

6. בתגובה מטעם המשיבה נטען כי הבקשה לא מעלה שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, וכי אין חשש לעיוות דין ועל כן, אין לקבלה. לגופו של ענין טוענת המשיבה כי לא ניתן לשחרר את המבקש לחלופת מעצר על סמך מכתב מבעלי החווה בלבד, וכי החווה תתקשה להציב למבקש גבולות ולהציע את המענה הטיפולי הדרוש לו נוכח השימוש בסמים שעשה בעבר.

7. כידוע, על דרך הכלל רשות ערר ב"גלגול שלישי" בענייני מעצרים תינתן רק במקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית חשובה, כאשר קיים חשש לפגיעה קשה בזכויות המבקש או כאשר לא ניתן משקל ראוי לאינטרס ההגנה על ביטחון הציבור (ראו למשל: בש"פ 3806/14 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (28.5.2014)). בנדון דנן המבקש לא הצביע על שאלה משפטית מהותית המצדיקה רשות לערור. החלטת בית משפט השלום, וכמוה גם החלטת בית המשפט המחוזי, שלא לשחרר את המבקש ממעצר עד תום ההליכים, לא פגעו שלא כדין בזכויותיו. יודגש, שגם אם צודק המבקש בטענתו כי הנסיבות מצדיקות את שחרורו לחלופת מעצר, הרי שלא ניתן לשחררו כאשר לא הוצעה חלופה הולמת. על כן, אין מנוס מדחיית הבקשה.

8. יצוין עם זאת, כי החלטות שתי הערכאות אינן סותרות את הגולל על האפשרות לשחרור המבקש לחלופת מעצר בעתיד. בידי המבקש לשוב ולפנות לבית המשפט, ועניינו יישקל בשנית ככל שיהיה בידו להצביע על חלופת מעצר שיהיה בה כדי לתת מענה הולם בנסיבות הענין.

9. סוף דבר - הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ט בתמוז התשע"ה (6.7.2015).

ש ו פ ט